

regningen af Præmierne. Det er jo nok som bekendt, at Livrenteselskabet har haft $4\frac{1}{2}$ —5 pCt. Rente af sine Kapitaler, og hvad der maatte ogsaa er bekendt, er, at der i den første Instruy for Livrenteselskabet udtrykkelig blev paabudt, at der skulde staffles $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente. Det er jo meget heldigt, at Livrenteselskabet har kunnet begynde med en betydelig højere Rente end den, der laa til Grund ved Beregningen af Præmierne, og at det derigennem har kunnet opsamle et bethdeligt Fond, man kan godt kalde det et Reserverfond, som altsaa indeholder en Sikkerhed for, at Statens Rentegaranti ikke saa let vil blive effektiv. Dette er jo ikke uden Betydning. Vi betale jo nu Nar ud og Nar ind et ganske klækkeligt Tilskud til den for mange Lidere siden henjovede Entefasse, og hvorfor? Fordi der ellers ikke var tilstrækkelige Midler til, at den kunde dække sine Forpligtelser, og Statens Garanti blev derfor effektiv paa en for os meget følelig Maade. Statsmagten har altsaa ikke nogen Grund til at se med særlig Ubillie paa, at det er lykkedes Livrenteselskabet igennem en fordelagtig Anbringelse af Kapitalerne at indsamle betydelige Reserverfond. Men jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt der nu vilde være Anledning til at nedsætte Tarifierne. Selv om man endog gaar ud fra som givet, hvad jeg tror, man kan, at de Erfaringer, man nu har om Dødeligheden, gaa i Retning af, at Levetiden gennemsnitlig er længere, end den var den Gang, da man beregnede Tarifierne for den nuværende Anstalt, er det ganske klart, at den længere Gjennemsnitslevetid i visse Tilfælde betinger en højere Betaling til Livrenteselskabet og ikke en lavere. Naar en Kvinde f. Ex. vil sikke sig en garlig Livrente ved Indbetaling een Gang for alle af en Kapital, er det ganske klart, at denne Kapital maa være større, naar Individets sandsynlige Levetid bliver længere, den Sag er ganske klar. Det er altsaa ingenlunde alle Forsikringer, som kunne antages at blive billigere, fordi Levetiden er længere, end det var forudsat den Gang, da Tabellerne bleve udregnede. Men det andet Moment, som nu er kommen til med fuld Styrke i den senere Tid, er den synkende Rentefod. Derfor vil vi ville beregne, hvad der kunde være passende Tarifsatser under Hensyn til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rentefoden og til de Dødelighedsforhold, som man nu vil anse for at være rigtige, bliver Resultatet, at der ikke kan tilstedes i Gjennemsnit nogen Nedsættelse i Tarifen uden at paadrage sig en Risiko. Der er vel nogle af

Forsikringerne, der kunne gøres noget billigere, men der er andre, som maa gøres noget dyrere; i Gjennemsnit kan der ingen Nedsættelser gøres. Nu siger jeg, at det dog vilde være noget letfindigt, om vi med den Erfaring, vi nu have gjort om, hvor hurtig Rentefoden kan synke, i alt Fald Statsrentefoden, fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt., vilde vedtage en ny Tarif, hvori er taget Hensyn til de nyeste Erfaringer med Hensyn til Dødelighedsforholdene, uden tillige at tage Hensyn til Rentefoden, saaledes som den nu allerede er sunken og maatte yderligere kan synke. Jeg tror, at under disse Forhold vil det ikke være rigtig at indlade sig paa en Umberegning efter en anden Tarif end den nu gjældende. Men hvad der jo ganske vist kunde være Spørgsmaal om, var en Tilbagebetaling til de nuværende Interessenter af det, som de har ydet udover det Fornødne, altsaa noget Eignende som, hvad der ved en saadan Anstalt kaldes „Bonus“. De Bemærkninger, jeg her har gjort, om hvorledes det vilde stille sig med en ny Tarif, beregnet paa Grundlag af $3\frac{1}{2}$ pCt. Rentefod og den nyeste Erfaringer med Hensyn til Dødeligheden, støtte sig paa en ligefrem Tarisopgjørelse fra Livrenteselskabets Side. Det er altsaa ikke blot theoretiske Betragtninger, men de støtte sig ligefrem paa et Forsøg paa Udarbejdelsen af en ny Tarif og Sammenligningen mellem den og den nu gjældende. — Fra et æret Medlems Side er der fremkommet en Hensætning til Regjeringen om at neutralisere Virkningen af Guldmøntfodens Indførelse lige overfor de faste Eiendommers Værdi, der efter hans Formening havde lidt noget Tab derved. Det ærede Medlem anstod selv ikke nogen Bei, ad hvilken det kunde gøres. Jeg skal ikke benægte, at Eiendomsbesidderne, i det Hele taget de, der have deres Indtægter af Produktion, ere gaaede glip af en Fordel, som de vilde have opnaaet, naar vi vare blevne staaende ved Sølv møntfoden, medens Sølvets Værdi er sunken saa betydelig i Sammenligning med Guldet, som Tilfældet har været. Men at det, at de ere gaaede glip af en saadan Fordel, egentlig skulde være en tilstrækkelig Grund til nu at søge at give dem Erstatning, turde dog være tvivlsomt. Det, der er fæst, er at gennem Sølvets synkende Værdi og Overgangen til Guldmøntfoden have en Del Statsborgere vundet, og en Del Statsborgere tabt. Jeg ser nu ikke, at der er nogen Maade, hvorpaa man kunde indvinde noget af det, som ærede Statsborgere, Kapitalisterne, have vundet, og jeg ser oprigtig talt heller ikke, ad hvilken Bei man skulde kunne komme til at erstatte andre